

сближения уголовно-правовых систем и т.д.; общая часть — посвященная основным институтам Общей части уголовного права в различных правовых системах; особенная часть — включает в себя изучение основных составов преступлений по группам в соответствии с родовым объектом посягательств;

во-вторых, структура сравнительного уголовного права должна базироваться на региональном (выделении уголовно-правовых систем) и институциональном подходах.

ЧИСТЯКОВА Ю. В.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри права Європейського Союзу та порівняльного правознавства,
кандидат юридичних наук

ДІЯЛЬНІСТЬ ЄВРОРЕГІОНІВ ЯК ЗАСІБ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН В УКРАЇНІ

Єврорегіон — це певний географічний простір, який включає частини територій двох або більше країн, що домовляються про координацію своєї діяльності в економічній, соціальній, культурній та інших галузях суспільного життя. Територіальними структуроутворюючими елементами транскордонних регіонів є, як правило, адміністративно-територіальні райони суміжних країн, що мають спільні кордони.

Більшість досліджень в сфері транскордонного співробітництва зосереджують увагу на економічних перевагах даної форми діяльності прикордонних регіонів. Проте, як слушно зазначає О. С. Передерій, не менш важливими передумовами до співпраці в соціальному плані є етнічна близькість населення, що проживає на прикордонних територіях, значна частина якого володіє мовою або мовами населення країн-сусід і досить високий рівень міжособових контактів, близькість елементів соціальної психології, культури. Вказані фактори є визначальними в процесі формування транскордонних регіонів (Міжнародні економічні відносини: Навч. посіб. / Передерій О. С., 2008, с. 218).

На сучасному етапі розвитку України досить гострим та часто обговорюваним є питання захисту прав національних меншин. Метою даного дослідження є визначити можливості реалізації громадянами України прав і свобод, пов'язаних з їх належністю до національних меншин в рамках діючих в Україні єврорегіонів. Як правило, до таких об'єднань включаються багатонаціональні території або регіони, де проживають представники кількох етнічних груп. У багатьох випадках на територіях суміжних прикордонних регіонів живуть представники досить

чисельної національної меншини, яка репрезентує національну більшість країни, розташованої по інший бік кордону (Žurba I. Єврорегіон, як найвищий організаційний і функціональний рівень транскордонного співробітництва // *Zeszyt 13 nierownosci społeczne a wzrost gospodarczy w kontekście spójności społeczno-ekonomicznej*: [Materiały]. — 2008. — Wydanie 13. — С. 424).

Україна приймає участь у створенні єврорегіонів з середини 90-х років. Сьогодні на кордонах України та інших держав створено десять єврорегіонів, до участі у яких залучено 15 областей України та адміністративно-територіальні одиниці тринадцяти прикордонних іноземних держав. Всі ці регіони мають досить високий рівень міжнаціонального складу населення, тому саме на базі діючих єврорегіонів можна здійснити значні зрушення в сфері реалізації прав національних меншин. Це сприятиме вирішенню проблем розвитку національних меншин на місцеву рівні, що може прямо вплинути на ступінь успішності державної політики в такого роду питаннях. За умови централізації політики в області національних меншин можуть не враховуватись суттєві фактори, які легше визначити в рамках конкретного регіону. Найявніші на подібних територіях значних за чисельністю іншоетнічних діаспор, для багатьох з яких характерне компактне розселення і багатомісцеве укоріненість, формують специфічне соціокультурне середовище, що не характерне державі в цілому, саме тому ряд питань в сфері дотримання та захисту прав національних меншин доцільно вирішувати на місцевому рівні, в тому числі за рахунок інституційно-правових можливостей єврорегіонів.

Одним з єврорегіонів, що діє на території Одеської області є Єврорегіон «Нижній Дунай», до якого входять: Одеська область (Україна), повіти Галац, Тульча, Бреїла, (Румунія), райони Кагул та Кантемір (Республіка Молдова). Створення Єврорегіону «Нижній Дунай», крім іншого, мало на меті вирішення завдання формування єдиного культурного простору в Придунав'ї. На теперішній час у рамках Єврорегіону діє Комісія з культурної діяльності та міжетнічних відносин (Єврорегіон «Нижній Дунай» [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://ved.odessa.gov.ua/vroregon-nizhnj-dunaj/>).

В рамках діяльності даного Єврорегіону вже було здійснено ряд заходів, що прямо впливають на розвиток національних меншин, що проживають на його території. Наприклад, було створено телевізійні та радіопрограми у містах Одеса та Галац на Одеську область (Україна), повіти Галац, Бреїла, Тульча (Румунія), повіт Кагул (Республіка Молдова); організовано випуск тримовної (українська, румунська та мова міжнародного спілкування) щоквартальної газети, тиражем 4000 екземплярів, на сторінках якої мають висвітлюватися економічні, культурні та соціальні проблеми єврорегіону; здійснюється сприяння підготовці спільною групою дослідників монографії під назвою «Із

історії цивілізацій євро регіону «Нижній Дунай», в якій висвітлюватимуться елементи з історії дунайсько-понтічного простору, буде представлено соціальні структури у дельті Дунаю, а також історію створення Євро регіону «Нижній Дунай» (Мікула Н. Євро регіони: досвід та перспективи., 2003, с. 147–148]. Питання підтримки загальних культурних цінностей регіонів-членів на національному та міжнародному рівнях завжди обговорюються під час зустрічей сторін, так, було презентовано альбом «Культурні цінності Нижнього Дунаю», в якому відображуються головні культурні об'єкти повіту Галац (Румунія), Кагульського району (Республіка Молдова) та Одеського регіону [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://ved.odessa.gov.ua/vroregon-nizhnj-dunaj/>).

Таким чином, можна зробити висновок, що реалізація проектів транскордонного співробітництва за рахунок створення євро регіонів може значною мірою сприяти підвищенню ефективності державної політики в сфері розвитку національних меншин в Україні. Проте, формування такого типу об'єднань та визначення їх можливостей в рамках міжетнічного співробітництва не може нести формальний підхід унаслідок традиційної централізації влади в Україні.

ЗАПОРОЖЧЕНКО А. О.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри права Європейського Союзу та порівняльного правознавства

АВТОРСЬКІ РОЗДУМИ ЩОДО ПІДГОТОВКИ ПРОЕКТУ ЗАКОНУ «ПРО ВНЕСЕННЯ ЗМІН ДО ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ТРАНСПЛАНТАЦІЮ ОРГАНІВ ТА ІНШИХ АНАТОМІЧНИХ МАТЕРІАЛІВ ЛЮДИНІ»

Вважається доцільним розглянути декілька зауважень щодо підготовки проекту Закону «Про внесення змін до Закону України «Про трансплантацію органів та інших анатомічних матеріалів людині» від 31.05.2013 р.

А саме:

1. У преамбулі додано положення, яке стосується того, що Закон ґрунтується на рекомендаціях ВООЗ, Директив Європейського Союзу. Дивним видається, що український законодавець обирає за стандарт нормативні акти Європейського Союзу, а не, наприклад, Ради Європи, членом якої є наша держава.

2. Розширено коло закладів й установ, які мають право провадити діяльність, пов'язану із трансплантологією, а саме такими за проектом, поряд з акредитованими в установленому законодавством України